

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

per telefax: 070 – 365 13 80

MR ADVOCATEN EN PROCUREURS BV

MR. LORETTE Y. PAWLIKOWSKI*
MR. J.L.G. GERRITS**
MR. M.P.M. MEUWESE
MR. T.W. VAN DER LEIJ
MR. P.H.P. VAN VUGT
MR. M.A. COLLET

A.J.P.M. BREKELMANS
BEWINDVOERINGEN WSNP

GROTESTRAAT 146
5141 HC WAALWIJK

POSTADRES/TELEFOON/FAX
POSTBUS 105
5140 AC WAALWIJK
TELEFOON 0416 - 335516
TELEFAX 0416 - 330673

WWW.MRADVOCATEN.NL
MR@MRADVOCATEN.NL

ABN-AMRO 52.22.03.752
inv STICHTING DEREDEGELDEN
MR ADVOCATEN EN PROCUREURS

HANDELSREGISTER
TILBURG NR. 18114336
BTW NR. NL 0011.85.159.B01

* ASP. LID INSOLAD
** LETSLSCHADEADVOCaat (ISA)

Onze ref. : 2030113.18
Doc. : v\2030113.hb MC/mc
Uw ref. :
E-mail : collet@mradvocaten.nl

A. / asiel (AC) appel

Waalwijk, 12 maart 2003

BEROEPSCHRIFT

(toevoeging is aangevraagd)

Edelachtbare Heer/Vrouwe,
Geacht College,

Tot mij wendde zich de heer A. geboortedatum
, INDnr. 0008.21.2037, van Iraanse nationaliteit, met het verzoek zijn
belangen te willen behartigen. Cliënt heeft mij bepaaldelijk gevolmachtigd en
kiest woonplaats te mijnen kantore (Postbus 105, 5140 AC Waalwijk).

Cliënt kan zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank 's-
Gravenhage, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, d.d. 4 maart 2003, verzonden op
6 maart 2003 (bijlagen 1 en 2), vandaar dat hij tegen deze beslissing tijdig
hoger beroep wenst in te dienen. Cliënt (hierna) heeft mij
ook hiertoe bepaaldelijk gevolmachtigd.

Voorgeschiedenis

) heeft asiel aangevraagd, welk asielverzoek, ook na een
herhaalde aanvraag is afgewezen. Hiertegen is een procedure bij het Europees
Hof gestart. Op 14 februari 2003 is hij in vreemdelingenbewaring geplaatst, ter
fine van uitzetting. Uit het dossier blijkt dat korte tijd daarvoor hij ook al was
aangetroffen, maar dat men hem toen niet in bewaring heeft geplaatst omdat
men niet door had dat er sprake was van uitzetbaarheid.

Tegen de vreemdelingenbewaring is beroep aangetekend en daarbij is aangegeven dat er dreigende schending is van het refoulementverbod. Toetsing aan dit verbod dient ook in Vreemdelingenbewaring te geschieden, aangezien de bewaring de laatste stap is voor uitzetting. Omdat in de Nederlandse wet bewaring slechts is toegestaan voor het doel uitzetting, zal ook getoetst moeten worden of uitzetting haalbaar is, niet alleen op praktische gronden, maar ook op inhoudelijk beargumenteerde gronden. Gelet op artikel 94 Grondwet en de refoulementverboden volgend uit het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 EVRM, artikel 3 Antifolterverdrag en artikel 7 IVBPR, dient deze toetst plaats te vinden, al lijkt in eerste opzicht die toets niet door de Nederlandse wetgever te zijn voorgeschreven (althans niet in de Vw2000). Er mag dus niet simpelweg worden uitgegaan van eerdere beslissingen (er is daartoe eveneens een uitspraak van de Rechtbank Utrecht overgelegd waaruit blijkt dat ook de Rechtbank in een relatief zwakkere, gelijksoortige zaak toch tot een ander oordeel kwam), er zal altijd gecontroleerd moeten worden of er relevante feiten zijn die kunnen leiden tot een ander oordeel op dat punt. Nu in de herhaalde aanvraag relevant bewijsmateriaal niet is meegenomen en dit in de eerdere procedure wel tot een ander oordeel had kunnen leiden, om die reden de zaak ook aanhangig is gemaakt bij het EHRM, mag de Rechtbank niet volstaan met enkel een formele toets die geen effectief rechtsmiddel is in de zin van artikel 13 EVRM.

In de brief van 21 februari 2003 is verder nog opgemerkt dat de opgelegde maatregel buitenproportioneel is aangezien zich niet onttrokken heeft aan het Vreemdelingentoezicht, integendeel, hij verbleef bij zijn vader en derhalve had in het kader van de uitzettingsstappen ook kunnen worden volstaan met een lichtere maatregel (zoals bijvoorbeeld een dagelijkse meldingsplicht).

Ter zitting is verder nog aangegeven dat de gang van zaken uiterst merkwaardig te noemen is. Op 22 januari 2003 wordt niet besloten tot vreemdelingenbewaring over te gaan, terwijl we er toch vanuit mogen gaan dat toen ook alle personalia zijn gecontroleerd. Wat het verschil is tussen 22 januari 2003 en 14 februari 2003 is verder niet duidelijk geworden. De enkele verklaring dat men op 22 januari 2003 niet wist dat volgens de eigen administratie uitzetbaar zou zijn kan niet als voldoende motivering voor dit verschil worden afgedaan. Dat roept alleen maar vragen op over het incident van 22 januari 2003 en vragen omtrent de verder niet onderbouwde motieven om alsnog naar op zoek te gaan. Mede gelet op het tijdsverschil en het feit dat de bewuste lokatie regelmatig wordt bezocht en het feit dat men wist, danwel had behoren te weten dat bij zijn vader verbleef, is een nadere motivering vereist om er zeker van te kunnen zijn dat er geen sprake is van willekeur.

Grief 1,2,3: Onjuist vastgestelde feiten

Ten onrechte heeft de Rechtbank de feiten vastgesteld zoals weergegeven onder het kopje rechtsoverwegingen, tweede alinea van de uitspraak en ten onrechte heeft de Rechtbank op grond van die onjuiste vaststelling beslist, zodat de uitspraak de juiste feitelijke grondslag ontbeert.

1) Zoals reeds hiervoor aangehaald is ter zitting ook aangegeven dat er willekeur dreigt door het ontbreken van een draagkrachtige motivering waarom eerst op 14 februari 2003 overgegaan is tot vreemdelingenbewaring. (1ste grief)

2) Verder is ter zitting aangegeven dat er wel sprake is van een origineel identiteitsboekje, welke ook al aan de Vreemdelingendienst en de IND was getoond, terwijl uit de op één na laatste alinea door de Rechtbank nog wordt geconcludeerd dat er geen origineel document voor handen is. (2de grief)

3) Daarnaast is ter zitting aangegeven dat een rule 39 bij het Europees Hof zou worden aangevraagd. Op dit verzoek zoals dat de middag na de zitting bij de Rechtbank is aangevraagd bij het Europees Hof, is op maandag 3 maart 2003 beslist. Dit is onverwijld aan de Rechtbank medegedeeld met het verzoek om op basis daarvan tot onmiddellijke invrijheidstelling over te gaan (bijlage 3).

Op diezelfde middag is door de Rechtbank het bericht verstuurd dat het onderzoek reeds was gesloten en dat de brief niet kon worden meegenomen in de afdoening van de zaak (bijlage 4). Meteen hieropvolgend, dus nog diezelfde maandag, is hierop gereageerd met argumenten waarom wel tot heropening van het onderzoek had moeten worden beslist (bijlage 5). Tevens is hierbij verzocht het proces-verbaal van de zitting aan mij toe te sturen. Op dit laatste verzoek is positief gereageerd op donderdag 6 maart 2003 (bijlage 6), waarbij weer werd bevestigd dat de stukken niet konden worden meegenomen omdat het onderzoek was gesloten en inmiddels uitspraak was gedaan op 4 maart 2003. Die uitspraak is eerst op 6 maart 2003 verzonden, al lag die volgens de Rechtbank al eerder klaar voor verzending. In ieder geval is pas uitspraak gedaan nadat de Rechtbank het expliciete verzoek had ontvangen tot heropening van de zaak en in analogie met artikel 83 Vw had zulks ook kunnen worden meegenomen in de verdere besluitvorming.

Door dit alles niet in de uitspraak te vermelden (op generlei wijze) is thans te concluderen dat er een onjuiste vaststelling van feiten plaats heeft gevonden, danwel in ieder geval de goede procesorde is geschonden. De goede procesorde vergt dat alhier toepassing was gegeven aan artikel 8:68 Awb en de nieuwe feiten in de besluitvorming waren meegenomen. Deze hadden immers, zoals ook verderop blijkt van doorslaggevend belang kunnen zijn, zij betreffen immers de uitzetbaarheid en dat is weer van belang voor de toets van de rechtmatigheid van de grond voor de bewaring. (3de grief)

Grief 4 en 5

Niet beslist op in beroep aangevoerde grond(en)

4) In beroep is door . . . aangevoerd dat de maatregel willekeurig is opgelegd. Zie ook hiervoor. (4de grief)

5) In beroep is niet beslist op het verzoek tot heropening en nu dit verzoek is gedaan voordat een uitspraak is gedaan, had hierop formeel beslist moeten worden. De grond voor bewaring is zondermeer komen te vervallen, voor zover die al aanwezig was. Uitzetting was gelet op de uitspraak van het Europees Hof niet meer aan de orde. De faxbrieven van de Rechtbank van 3 en 6 maart 2003 zijn geen beslissing in deze. Dit is des te meer van belang aangezien beroep is gedaan op artikel 5 EVRM, lid 1, 4 en 5 en 13 EVRM, juncto artikel 94 Grondwet. (5de grief)

Op deze twee gronden is door de Rechtbank niet geoordeeld, althans blijkt daarvan niet uit de overwegingen waarop de uitspraak berust. De Rechtbank heeft derhalve niet, althans niet voldoende gemotiveerd beslist op de door . . . aangevoerde gronden en heeft dus de uitspraak gedaan in strijd met artikel 8:69 althans met artikel 8:77 Awb.

Grief 6 en 7

In beroep aangevoerde grond verworpen

6) Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat het enkele feit dat iemand niet aan zijn vertrektermijn heeft voldaan, kan worden geconcludeerd dat de vreemdeling zich aan zijn uitzetting zal onttrekken. . .

Ter zitting is nogmaals benadrukt dat onttrekken niet het zelfde is als verzetten middels het voeren van een (juridische) procedure bij het Europees Hof. Daar komt in casu bij dat bij de Vreemdelingendienst bekend was en had moeten zijn dat . . . nog steeds bij zijn vader verbleef. Dat hij zich niet (meer) diende te melden, hield enkel verband met de regel dat een asielzoeker die in het kader van een AC-procedure wordt afgedaan, geen opvang krijgt en de meldingsplicht na het "uitgeprocedeerd" zijn wordt opgeheven. Desalniettemin meldde hij zich wel (overigens onverrichterzake) bij de Regionale Vreemdelingendienst. Ook is hij in het bezit van een geldig (origineel Iraans) identiteitsbewijs, alleen geeft dit geen toestemming voor verblijf in Nederland. De openbare orde is ook op geen enkele andere manier aangetast, in ieder geval is daarop geen beroep gedaan in het bevel tot vreemdelingenbewaring.

De Rechtbank heeft door te overwegen als genoemd verkeerde toepassing gegeven aan de wettelijk voorschriften zoals hiervoor genoemd. Er had wel kunnen worden volstaan met een lichtere maatregel van toezicht. (6^e grief)

7) Ten onrechte heeft de Rechtbank (op pagina 2 onderaan, laatste alinea) overwogen (en op grond hiervan beslist): “Voorts kan niet worden gesteld dat het verzoek bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als zodanig evident kansrijk moet worden aangemerkt, dat daarom de vreemdeling thans niet zou kunnen worden uitgezet”.

Door _____ was een kopie van het desbetreffende verzoekschrift ingebracht, dus de Rechtbank kon er kennis van nemen. Er is aangegeven dat er zonodig een “rule 39 request” zou worden ingediend. De Rechtbank heeft reeds ter zitting laten blijken dat zij geen studie van deze stukken zou doen, hierdoor geen inhoudelijk oordeel zou vellen.

Ook nadat inmiddels een beslissing in het voordeel van _____ was genomen door het EHRM, weigerde de Rechtbank dit in de verdere besluitvorming te betrekken, terwijl dit naar nu blijkt toch wel van belang had kunnen zijn in de motivering van het thans bestreden besluit. Het EHRM heeft immers uitzetting verboden en dat was de grondslag voor de bewaring.

De Rechtbank heeft door te overwegen als genoemd verkeerde toepassing gegeven aan de wettelijk voorschriften zoals hiervoor genoemd en de Rechtbank is daarmee tevens voorbijgegaan aan de stelling van _____

_____ dat er sprake is van een refolementverbod, zodat de Rechtbank heeft overwogen en beslist in strijd met het Verdrag en de wet. De inhoud van de brief van 3 maart 2003 dient hierbij als herhaald en ingelast te worden beschouwd. (7de grief)

Om al deze redenen verzoekt hij u:

- 1) het hoger beroep gegrond te verklaren en
- 2) de bestreden uitspraak te vernietigen en
- 3) te bepalen dat de bewaring onrechtmatig was, subsidiair, dat de bewaring in ieder geval diende te worden opgeheven per maandag 3 maart 2003 en
- 4) te bepalen dat voor de ten onrechte in Vreemdelingenbewaring gebleven dagen een schadevergoeding vast te stellen,
- 5) te bepalen dat de kosten voor dit geding worden gedragen door verweerder.

Naast dit telefaxbericht wordt dit beroepschrift u ook per gewone post toegestuurd.

Hoogachtend

M.A. Collet

bijlagen:

- 1 faxbrief Rechtbank d.d. 6 maart 2003
- 2 uitspraak Rechtbank d.d. 4 maart 2003
- 3 faxbrief aan Rechtbank d.d. 3 maart 2003
- 4 reactie Rechtbank d.d. 3 maart 2003
- 5 tweede faxbrief d.d. 3 maart 2003
- 6 tweede reactie Rechtbank d.d. 6 maart 2003

